

Hvis det så er sådan, at vi ud fra det må konstatere, at der er noget, som vi ikke har været opmærksom på, så forholder vi os til det, og vi har sågar sagt, at det forslag, som fru Kirsten Jacobsen kom med hin fredag, nemlig at man skulle nedsætte et underudvalg for at undersøge sagen nærmere, til det har vi sagt, at det kan vi ikke udelukke kan være nødvendigt, for vi vil ikke fratage os muligheden for at vende tilbage til sagen igen. Men på nuværende tidspunkt konkluderer vi ud fra det, vi kender, for vi synes, det er fornuftigt, at Folketinget gør det i dag.

Formanden:

Så er det fru Kirsten Jacobsen som ordfører.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er helt dejligt ikke at skulle se på klokken efter et minut.

Til hr. Aage Frandsen vil jeg sige: Jeg accepterer selvfølgelig SF's forklaring. Men min konklusion er nu alligevel, at den vedtagelse, som SF er med til at foreslå, er en intetsigende vedtagelse, som i og for sig bare skal bogføres et eller andet sted, og at den har en form og en facon og et indhold, som formentlig var det, man kunne vride ud af regeringen. Jeg er helt sikker på, at både SF og Enhedslisten har gjort, hvad de kunne for at få stærkere ord med; det er så bare ikke lykkedes. Derfor er det en intetsigende dagsorden.

Men jeg kunne også godt tænke mig at sige, efter at statsministeren nu har været heroppe – og statsministeren gjorde meget ud af at sige, at den danske befolkning, som har siddet og set på denne her, ja, hvad skal man kalde det, forestilling, skal ikke sidde tilbage med indtrykket af, at det ikke er færingerne selv, som har brugt pengene – at det er jeg helt enig med statsministeren i. Jeg synes også, det er blevet væk i debatten, at ansvaret for pengeforbruget, overforbruget, tunnelerne og alt muligt andet er færingernes.

Vi er nok også nødt til lige at minde os selv om, at der er jo også en statsminister, som får en rapport hvert år, og hvis man er storebror i samfundet, har man nok en forpligtelse – om ikke andet så i hvert fald en moralsk forpligtelse – til at tage fat i lillebror og sige: »Ved du hvad, du må blive inde i børnebassinet, indtil du kan svømme.« Det var der altså nogen der

forsømte, og det håber jeg simpelt hen bliver lavet om.

Derfor noterede jeg egentlig med glæde, at statsministeren efterlyste den manglende færøske selverkendelse, men at statsministeren samtidig mindede om, at det ikke var sikkert, at det var rimeligt for de danske skatteydere at sende en milliard kroner til Færøerne, hvis pengene skulle bruges til skattenedsættelser – så vidt jeg ved, er det tre styk – eller at man skulle begynde at sandsuge Atlanterhavsbunden én gang til. Det var ikke statsministerens ord, det var mine.

Jeg er enig i, at det bør og det skal siges, og jeg tror desværre, at på Færøerne skal det siges lidt tiere, for de har været vant til at have for lang en elastik; de kunne faktisk købe den i metermål igennem mange år, og grunden til, at vi står her i dag, er, at elastikken var så lang, at de troede, man kunne gå på vandet.

Så kunne jeg godt tænke mig at spørge statsministeren, for at følge det spor, statsministeren nu var inde på, og som jeg ikke er helt uenig i: Hvornår har statsministeren tænkt sig at rejse op til Færøerne og måske give dem lidt selverkendelse? Hvornår har statsministeren tænkt sig at tage et initiativ i den her sag, så man kunne få parterne i sagen, Finansieringsfonden og Den Danske Bank, sat ned sammen med dem, der var garanter og skulle godkende aktiebyttet, den danske regering og det færøske landsstyre, få dem til at sætte sig ned og få løst det problem, som er det, der nager færingerne, og som blokerer for al anden diskussion, nemlig det faktum, at færingerne blev snydt i en ganske almindelig bankhandel?

Jeg er enig med det Ritzau-telegram, der er kommet, hvori Den Danske Bank simpelt hen fastslår, at der ikke er noget juridisk grundlag her at gøre retskrav gældende på. Der er i høj grad et moralsk ansvar at gøre gældende, og der er et moralsk ansvar for hele den danske befolkning med hensyn til at leve op til at betale den regning, hvad enten det nu er myndighederne eller regeringen, der ved deres forsømmelighed har været medvirkende til, at det kunne gå så galt.

Derfor ville jeg gerne, om statsministeren heroppefra ville fortælle Folketinget to ting: Hvornår kunne statsministeren tænke sig at tage til Færøerne, og hvornår kunne statsministeren tænke sig at tage et initiativ til at sætte de her fire mennesker eller parter omkring et bord, to parter og to garanter?